

tazu tohoto úřadu, zdali vzhledem k tomu, že podle uvedeného usnesení byl Josefu H-ovi prominut trest 48hodinného vězení, nastalo prominutím trestu také prominutí ztráty práva volebního, odpověděl okresní soud přípisem ze dne 16. prosince 1932, že ztráta práva volebního prominutím trestu uplynula. Josef H. podal pak dne 12. ledna 1933 kanceláři presidenta republiky žádost za prominutí ztráty práva volebního, hořejším rozsudkem vyslovené, cestou milosti; žádost ta byla ministerstvem spravedlnosti zaslána okresnímu soudu ve Ždánicích k řízení podle § 411 tr. ř.; okresní soud ji vyřídil poukazem: »viz referát ze dne 16. prosince 1932«. K opětovnému dotazu zemského úřadu pro válečné poškozence v Brně odpověděl okresní soud přípisem ze dne 4. dubna 1933, že usnesením okresního soudu ze dne 18. dubna 1932 (správně 28. dubna 1932) bylo žádosti Josefa H-e, podané dne 12. ledna 1932 (správně 21. ledna 1932) vyhověno, takže vzhledem k tomu pomíjejí následky odsouzení.

Oním usnesením okresního soudu ve Ždánicích ze dne 28. dubna 1932 byl zřejmě porušen zákon v ustanovení § 411 odst. 1 tr. ř., podle něhož prominouti nebo zmírniti trest přísluší presidentu republiky; okresní soud, když mu byla ministerstvem spravedlnosti zaslána žádost za milost, měl postupovati způsobem naznačeným v odst. 4 § 411 tr. ř., měl-li za to, že jsou zde důležité důvody pro udělení milosti; nesměl tedy sám o udělení milosti rozhodovati. Usnesení jeho je proto absolutně zmatečné, zmatečnost je nezhojitelná, usnesení to, pocházejíc od orgánu naprosto nepřislušného, nemůže nikdy nabýti ani moci práva ani účinnosti. Bylo proto podle §§ 33, 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo, a dlužno jen ještě podotknouti, že tomu, aby zrušeno bylo zmíněné usnesení okresního soudu ve Ždánicích, není na závalu ani ustanovení § 292 tr. ř., podle něhož výrok zrušovacího soudu nemá zpravidla účinku na obžalovaného; neboť usnesení to, pocházejíc — jak již uvedeno — od orgánu naprosto nepřislušného, nemohlo nikdy nabýti ani moci práva ani právní účinnosti, takže ani zrušení jeho nemůže mítí účinek v neprospěch obžalovaného.

Čís. 4948.

Ustanovení § 6 čís. 4 zák. o podm. ods. řeší jen případ, kde první trest byl uložen podmíněčně. Případ, že první trest byl bezpodmínečný nebo že byl dodatečně nařízen jeho výkon, v § 6 čís. 4 cit. zák. upraven není, a neplatí proň zásada, že oba tresty musí sdíleti stejný osud co do podmíněčnosti nebo nepodmínečnosti.

(Rozh. ze dne 15. března 1934, Zm I 262/33).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 22. listopadu 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 a) tr. zák. a zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž

byl obžalovanému oduznán podmíněný odklad trestu, jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, napadající zmatkem čís. 11 § 281 tr. ř. výrok, jímž byl obžalovanému oduznán podmíněný odklad trestu jest odůvodněna.

Nalézací soud opírá uvedený svůj výrok o to, že obžalovaný byl rozsudkem okresního soudu v Nasavrkách ze dne 18. prosince 1929 odsouzen pro přestupke podle § 431 tr. zák., při čemž trest byl sice uložen podmíněčně, ale dodatečně byl — usnesením ze dne 18. března 1932 — nařízen jeho výkon, a že jsou tu podmínky § 265 tr. ř., ježto předmětné trestné činy spadají alespoň částečně do doby před vynesením prvního rozsudku. Nalézací soud vychází z právního názoru, že byl, poněvadž jde vzhledem k zásadě § 265 tr. ř. vpravdě o trest jediný, podle § 6 čís. 4 zák. čís. 562/19 povinen trest vysloviti bezpodmínečně. Tento názor jest však mylný. Ustanovení § 6 čís. 4 zák. čís. 562/1919 řeší pouze případ, že první trest byl uložen podmíněčně a — jak dlužno doplniti — že výkon trestu nebyl dosud dodatečně nařízen. Neboť jen za tohoto předpokladu může soud vynášející pozdější rozsudek o tom rozhodovati, »mají-li býti vykonány oba tresty, či má-li býti podmíněně odložen také trest dodatečně přisouzený«. Případ, že první trest byl bezpodmínečný nebo že byl dodatečně nařízen výkon trestu podmíněčně uloženého, není v § 6 čís. 4 zák. čís. 562/1919 výslovně upraven. Právě z této okolnosti dlužno však usuzovati (argumentum a contrario), že pro tento právě zmíněný případ neplatí zásada, že oba tresty musejí sdíleti stejný osud co do jejich podmíněnosti nebo nepodmíněnosti. K témuž závěru nutí ostatně, jak zmateční stížnost právem uvádí, i úvaha, že ustanovení § 265 tr. ř. má podle svého znění býti dobrodiním pro obžalovaného, že by však tento účel byl pozměněn v pravý opak, kdyby soud vynášející pozdější rozsudek byl nucen vysloviti trest bezpodmínečně prostě proto, že byl bezpodmínečně uložen trest první, k němuž se nachází druhý trest v poměru § 265 t. ř.

Nalézací soud vykročil tedy ze své trestní moci, když obžalovanému oduznal podmíněný odklad trestu jedině z toho důvodu, že považuje následkem uvedeného nesprávného výkladu zákona podmíněné odsouzení za vyloučeno. Bylo tedy rozsudek, pokud se týče dotyčného výroku zrušiti jako zmatečný a věc vrátiti soudu první stolice, na němž bude, aby, vycházejí ze zásadní přípustnosti podmíněného odkladu v daném případě, znovu zkoumal a o tom rozhodl, jsou-li tu podmínky pro přiznání podmíněného odkladu po rozumu § 1 zák. čís. 562/1919 čili nic.

Čís. 4949.

Nie je daná príčinná súvislosť, tedy ani spoluspôsobenie smrteľného výsledku, medzi opomenutím lekára, spočívajúcim v tom, že sa nepostaral o včasný operatívny zákrok u pacienta, poraneného treťou oso-